

תורת הרי"ף

ביאורים, פנינים, מוסרים ויהודשים משיעורי
האדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א
לפרשת השבוע

שבת שובה ויום הכיפורים

שבת שובה ויום הכיפורים

על האדם לשוב בתשובה לפני כל תפילה
כפיוס לקב"ה ואז יעניק את תפילתו לקב"ה
כמתנה

"שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד ה' אֱלֹהֶיךָ כִּי כָשַׁלְתָּ
בְּעֹנֶךָ. קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל
ה' אָמְרוּ אֵלָיו כָּל תִּשְׂא עֵוֹן וְקַח טוֹב
וּנְשַׁלְמָה פְּרִים שְׁפִתֵינוּ" (הושע יד, ב-ג).

דברי הושע הנביא מהדהדים בכל עת וזמן "שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד ה' אֱלֹהֶיךָ", אצלנו בקהילת קודש "שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל" יש משמעות חזקה ביותר לדברי הנביא הושע "שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל". לפני עשרים ושיש שנים, בזמן שעלינו לתורה להפטרת "שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל", נכנסה בליבנו חרדה ואימה ופחד ומאותו היום נבנו היסודות של קהילת קודש "שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל" מדברי הנביא הושע. "שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד ה' אֱלֹהֶיךָ" דברי הנבואה הזאת הולכים איתנו ונותנים לנו כוח לאסוף את כל המכאובים והכאבים ולהילחם לקיים את דברי הנביא "שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד ה'".

אַלְהֵיךָ". הנה רוצים להשתדל לבאר את העומק שבדברי הנביא "שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד ה' אֱלֹהֵיךָ".

הנה ידועים דברי רבותינו, כי עבודת התפילה היא כנגד עבודת הקורבנות על שלשה דברים העולם עומד, על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים (אבות א, ב). בזמן שבית המקדש היה קיים, היה העולם עומד על הקורבנות, בזמננו העולם עומד על התפילה וכדברי הגמרא (ברכות כו.) תפילות כנגד תמידין תקנום. אם כן צריך האדם לדעת שהתפילה היא במקום הקורבנות שעליהם העולם עומד וכדברי הנביא "וְגַשְׁלָמָה פְּרִים שְׁפִתֵינוּ" השפתיים שלנו שמתפללים זה כנגד הקורבנות.

אך צריכים להבין ולהבהיר דבר יסודי, שהתפילה צריכה לבוא אחרי התשובה, לפני שאדם מתפלל צריך האדם לעשות תשובה ואחרי שעשה תשובה, באה התפילה שהיא כדורון של פיוס להקב"ה ולא דורון לפני התשובה. רבותינו הקדושים משלו את זה לאדם שרב עם אדם ופגע בחבירו, דבר ראשון צריך לעמוד ולהתפייס איתו וליישר את הדברים. אחרי שהתפייס וסידר את הדברים ונשארה אוירה לא טובה כמו אחרי כל ויכוח וריב בין אנשים, אז בא הדורון, המתנה שמיישרת את ההדורים וממתקת את האווירה העכורה. כך עם הקב"ה, האדם שחטא, קילקל והזיק צריך לעמוד ולעשות תשובה, ואחרי שעושה תשובה

מביא קורבן להקב"ה שזה הדורון, לטהר את האווירה, אם כן צריך תשובה ואחרי כן קורבן.

כך היום גם שאין בית המקדש ואין קורבנות, צריך תשובה ואחרי כן תפילה, שזה במקום הקורבן וכך התורה אומרת (ויקרא א, ד) "וְיִנְרָצָה לּוֹ לְכַפֵּר עָלָיו". ובגמרא (זבחים ז:): אמר רבא עולה דורון היא. וברש"י שם, אינה באה לכפר.. אלא אחר שכיפרה התשובה על העשה, היא באה להקבלת פנים כאדם שסרח במלך וריצהו על ידי פרקליט, וכשבא להקביל פניו מביא דורון בידו. ומפרשים שם שאם מביא קרבן בלי תשובה, על זה נאמר (משלי כא, כז) "זָבַח רְשָׁעִים תוֹעֵבָה".

אם כן חייבים אנו לחזק חזק בנפשנו, בימים קדושים אלו עשרת ימי תשובה את היסוד של התשובה, שעל היסוד הזה נבנתה קהילתנו הקדושה "שובה ישראל", שלפני התפילה צריכים תשובה ותפילה. בלי תשובה זה "זָבַח רְשָׁעִים תוֹעֵבָה" וכל המהות של התפילה זה דורון, לרצות את הקב"ה על מעשינו אחרי התשובה.

ועל ידי זה יובן "שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד ה' אֱלֹהֶיךָ" האדם צריך לעשות תשובה על מעשיו ולשוב מדרכו הרעה, לתקן את כל הרע שעשה והשחית ואחרי כן "וּנְשַׁלְמָה פְּרִים שְׁפָתֵינוּ" שהתפילה היא במקום הקרבת הקורבנות. אבל התשובה חייבת להיות ראשונה לפני הקרבת הקורבן והתפילה, ולכן עלינו לעשות תשובה חזקה עמוקה ואז לעמוד בתפילה.

התפילה מחולקת לכמה שלבים, הבסיס שלה הוא כנגד הקורבנות אבל יש בתפילה בקשות גשמיות ורוחניות. וודאי כאשר מבקשים בקשות, מן הכבוד להצטער ולהתנצל על דברים לא הגונים שעשינו, ולכן יש וידוי וכל דברי החרטה והתחנונים בתפילה. אבל מהות התפילה זה קורבן, וקודם לקורבן זה זמן של תשובה וכפרה. ולכן חסידים ראשונים היו שוהים שעה לפני כל תפילה, להרהר בתשובה.

הנה בדורות אלו, שכל העניין של התשובה קשה ביותר ויש בלבול הדעת גדול, עלינו לחזק את היסוד של התשובה חזק ביותר. ומה שנוסיף בשעת התפילה, הרהורי תשובה ושברון הלב, זה ודאי מוסיף רחמים מהשמיים ונגרר מיתוק הדינים על האדם.

נחזק עצמנו בכל הכוח תשובה בימים אלו של עשרת ימי תשובה, שהם כנגד עשרה מאמרות שנברא בהם העולם. כל יום מימים אלו הוא כנגד מאמר אחר מעשרה מאמרות, ובראשית כנגד ראש השנה, ויום הכיפורים כנגד נעשה אדם. יום הכיפורים הוא היום שהקב"ה מחל לבני ישראל על חטא העגל ונקבע בטבע של היום הקדוש הזה, יום של מחילה וכפרה. וכאשר אנו עומדים לרצות את בוראנו בתפילה, שהיא כנגד הקורבנות של הכהן גדול ביום הכיפורים ומכינים עצמנו בכל הימים האלו בהכנעת הלב, בדבקות בהקב"ה,

ממתקים את הדינים ותפילה ותשובה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה.

אין אנו יודעים מה קורה בשמיים, בדורות הקודמים היו קדושים וצדיקים שידעו מה קורה בשמיים, אנחנו בדור יתום שלא יודעים, אין לנו נביאים, אין לנו אורים ותומים ואין לנו שום דרך לדעת. הטוב הגדול שהשפיע הקב"ה לעולם בשנים האחרונות הוא טוב מסוכן אם לא יודעים איך להשתמש בו, כי הוא טוב שמבלבל את הדעת של האדם שמתחיל לחשוב "כְּחַי וְעַצְמֵי יְדֵי עֵשָׂה לִי אֵת הַחַיִּל הַזֶּה" (דברים ח, יז) וכאשר האדם מגיע למקום כזה, הקב"ה אומר אין אני והוא יכולים לגור בכפיפה אחת, מתחיל הרע והסוף לבוא לאדם ואין אנו יודעים איך יסתיימו הימים שנראים שקטים וטובים, אנחנו חייבים לעמוד בפחד ואימה גדולה לפני יום הדין.

העולם החדש מנסה לבנות בנו מחשבה חדשה, שמי שחי על פי הכללים והתרבות החדשה, הכל יהיה אצלו טוב. אבל זו תרבות של שקר, כי אם לא ישמור ה' עיר, שום כוח לא ישמור על האדם מהתרבות החדשה. העולם החדש רוצה לכופף את הדעת תורה ואת היראת שמיים לכללים שלהם, אבל אלו כללים שנראים שווים לכל נפש ונוחים וטובים, אך בתוכם מלאים בכפירה ובמרד בהקב"ה. הכללים של התורה הם לא הכללים של היום, היסודות של התורה הם יסודות אחרים וצריכים לדבוק בתורה הקדושה ולא בכללים של העולם החדש.

מיום הדין, העולם החדש לא יכול לפטור אותנו, אנו חיים בדור של סוס שוטף במלחמה, רצים מיום ליום, מסיפור לסיפור, בלחץ חברתי ומאבדים את הטוהר של הנפש. חודש אלול חלף עבר לו, כלפי חוץ נראה הכל חזק וטוב, כמה יהודים ב"ה הולכים לסליחות, הולכים לשיעורי תורה, נותנים צדקות, לא היה דור שהיו בו תורה ומצוות כדור הזה, כמה ישיבות, כמה בתי כנסת, לא היה בעם ישראל כך תורה מהיותנו עם.

אך התרבות החדשה מחלחלת בתוך כל הדבר הקדוש הזה ונלחמת לעשות את התורה כמו תרבות של התנהגות שאנשים מתנהגים, אבל שיהיה דבר חיצוני, שנתון לשינוי על פי רוח הזמן, כלבוש שלובשים ואפשר להחליף על פי הרצונות והאינטרסים, ועל זה צריכים להילחם ולזרוע חזק שהתורה הקדושה היא חיינו ואורך ימינו, עם ישראל מסר נפש על כל הלכה והלכה ועל קוצו של יוד ניתן את החיים באמונה שלימה, ושום קוצו של יוד מהתורה לא ניתן לשינוי.

וככול שנמסור נפש ונשריש את זה בנפשנו, מחזקים אנו את מלכות שמיים ואת מלכותו יתברך, בכוח קבלה והבנה זו ניכנס ליום הכיפורים תשובה ראשונה ועל התשובה דורון של תפילה.

באהבה רבה,
יאשיהו יוסף.

השבת היא כתרופה שמגינה ומצילה את האדם מהפגמים שהעבירה גורמת לנפש

יש כוח עצום לשבת בכל מה שקשור לתשובה, השבת היא חלק מהתשובה ובכל תשובה חייב שבת. זה כאדם חולה שהולך לרופא וחלק מהרפואה של עבירה, זו שבת. השבת היא תרופה לפגמים שהעבירה גורמת בנפש. צריכים לדעת יסוד גדול בכל עניני התשובה, שבכל תשובה חייב שבת. השבת היא חלק מהתשובה, אין תשובה בלי שבת.

דיברנו ביום ראש השנה בשולחן החג על ההתמודדות עם הנפש של האדם, קשה לאדם לקבל החלטות בחיים וכל החלטה זו התמודדות שלימה. וככל שעוברים הימים, האנשים כבדי החלטה המצב הולך ומחמיר לקבל החלטות. וכך אנו זוכרים בילדותי שהיה שכן לתלמוד תורה שלמדנו, אדם שכל דבר בחיים היה שוקע במחשבות האם כדאי לעשות או לא, ועד כדי כך מצבו התדרדר, עד שלהחליט בצומת האם לפנות ימין או שמאל היה מתארך מפעם לפעם. וכך מיום ליום היינו מוצאים אותו שעות עומד בצומת ודן עם עצמו, האם נפנה ימין או שטוב יותר לפנות שמאל, ובקיצור שמו נהיה מאותו היום "או או", כל דבר בחיים היה או או.

וזו בעיה עמוקה בנפש של האדם, ששוקע בכעין שכל שזה מתפתח מיום ליום לא לשכל אלא לחולי ממש, האדם צריך להיות קל במחשבה וזריז בהחלטה ולהשאיר בידי ה'.

השבת הבאה לקראתנו לטובה ולברכה, שבת גדולה וחשובה וחבויים בה סגולות נשגבות בכל עניין התשובה. דהנה מצאנו בראשית העולם הקב"ה בורא את האדם, האדם אינו שומע לקול הבורא אשר הזהיר אותו שלא לאכול מעץ הדעת וכן עומד ואוכל. וכך מביא מיתה לעולם, קושי הפרנסה לעולם, צער הלידה לעולם ועוד קללות בסיסיות המצרות על התרחבות העולם בנקל.

ואז אחרי המעשה הקשה של מרד האדם בבוראו ואכילתו מעץ הדעת, אלוקים מעורר את האדם והאדם עושה תשובה, ומיד אדם הראשון נכנס ליום השבת שבת זו הייתה שבת שבין ראש השנה לכיפור, "שבת שובה". וכך אחרי החטא, אחרי החרטה, אחרי שמיעת השופר של אלוקים בגן, מיד נכנס אדם הראשון לשבת של בין ראש השנה לכיפור, שזו שבת "שׁוֹבָה יִשְׁרָאֵל עַד ה' אֱלֹהֵיךָ" והמעלה של שבת זו לאזן ולרכך ולמתק את החטא, ולהכניס את האדם למציאות אחרת אחרי החטא מכוח של שבת.

לשבת יש כוח לאזן את החוטא וכך אמרו רבותינו
על העובד עבודה זרה כדור אנוש ומקפיד (שבת קיח:)

בשמירת שבת, מוחלים לו על כל עוונותיו. לשבת יש כוח של התחדשות חזקה ביותר, שאדם הראשון לאחר החטא המר והקשה, היה חייב שבת להתאזן. וכן קין, לאחר שעשה את המעשה הנתעב הראשון ביקום ורצח את אחיו, פחד פחד גדול עד שהקב"ה נתן לו בטחון "כֹּל הָרֶגְקִין שְׁבַעֲתַיִם יָקָם" (בראשית ד, טו) שהשבת תגן ותשמור על קין, היא תלך איתו והיא תגן עליו. יש לשבת כוח של גידור, הבדלה, שמירה, הצלה.

וכך מצאנו אצל דוד מלך ישראל "אַחַת שְׁאַלְתִּי מֵאֵת ה' אוֹתָהּ אֶבְקֶשׁ שְׁבֵתִי בְּבֵית ה' כֹּל יְמֵי חַיִּי" (תהילים כו, ד) דוד עם כל ההתמודדויות שלו בחייו, יודע ששבת, ששבת זה הכוח שלו, זה המגן שלו, זה הכל שלו, בלי שבת החיים הם חיים אחרים לגמרי.

ולכן עלינו להבין את עומק ומעלת השבת הבאה לקראתנו "שבת שובה" שבת מובדלת מכל השבתות, שבת שמסמלת את הכוח שהקב"ה נתן לנו בימי השבתות, שהם המעצור במרוץ החיים כל שבוע להבדיל, למתק ולעשות סדר בין כל מירוץ ובלבול החיים. לכן השבת הראשונה של השנה בין ראש השנה לבין יום הכיפורים, מעלתה רמה וסגולותיה ייחודיות, ומביני טעם יודעים לנצל את הימים האלו ביותר.

כשחושבים ומתעמקים על מה ביותר ניתן דגש להתחזק בשבת הבאה עלינו לטובה, עולים וצפים בדעתנו כל הימים והחודשים האחרונים, ואנו רוצים

ללמד זכות על העם הנבחר ועל בני קהילתנו הקדושה "שובה ישראל" איך עומדים קלה כבחמורה, מקפידים במצוות ה', כל שיעור ששולחים בקבוצות כמה דקות וכולם שמעו והתחזקו והעבירו לבני ביתם, כל חסד ראשונים הם, כמה סיפורים של מסירות נפש אטומים וחתומים בליבנו על גיבורי עם ישראל, בני הקהילה, לא אלמן ישראל.

ובערב "שבת שובה" יש להקב"ה בשובה מוסרי נפש, אוהבי ה'. וכתר מלכות וכתר שם טוב זו המסירות נפש על ספר דברים. אנו יודעים ידיעה ברורה, שנבואה ודבר ה' נזרקו בקבלה ודרישה קדושה זו, והלימוד הזה מעמיד את העולם ובונה חומה בפני כל המשטינים והמקטרגים. וככול שעוד יהודים יראי ה' וחושבי שמו מקבלים עליהם ומקדשים את משנה התורה הזו, מכינים את העולם בכוחות ובתחמושת לבלתי נודע.

וצריכים לדעת שספר דברים הוא ספר של הגלויות ושל ההתמודדויות העומדות בפתח, משה כתבו לפני מותו, אילו היה יודע שיחיה, לא היה כותבו. יאשיהו המלך הוציאו לעולם לפני הגלות, ספר דברים מסמן סיום תקופה והתחלת תקופה, והכוח של הלימוד של הכלל למתק את הדינים, שנזכה כולם לקחת עימנו דברים ולשוב עד ה'.

ידעו אחי ורעי אהובי, ככול שנעצים את הרוחניות, נבין שעיקר חיינו ועסקינו וחיינו חייבים להיות סביב

הרוחניות ודבר ה'. חייבים להיכנס לשבת קודש עם ספר דברים חזק, ואם נשיג שגם אחרים לומדים וקוראים ומבינים כוח עצום זה, ולהבין ששבת זה לא עוד יום מימות השבוע, הרבה פעמים האדם עומד ולחוץ ולחוץ, מתי שבת תעבור ותחלוף שיוכל לחלל שבת. זה היום המובחר מכל הימים, יום אשר בחר בו צור עולמים. ומכוח הדברים האלו ניכנס לשבת, וכוח השבת וכל הדברים האלו, נעבור את יום הדין עם מיתוק הדין, נזכה להיכלל בספר הצדיקים והחסידים והטהורים, על ידי ערבות של עם ישראל וכוח "וְנִשְׁלַמָּה פְּרִים שְׁפִתֵינוּ" (הושע יד, ג)

באהבה רבה ובתפילה, שבת היא מלזעוק וישועה וגאולה וכפרה קרובה לבוא.

יאשיהו יוסף.

האכילה בערב יום הכיפורים מתקנת את חטא אדם הראשון

אדם שרוצה להיכנס ליום כיפור בגדולה, יעבוד על עצמו על יצר הרע של תאוות אכילה. זו העבודה הראשונה שהאדם צריך לעבוד על עצמו וכך אנו אומרים בתפילה "אֵל תִּזְכֹּר לָנוּ עֹנֵי נֹת רֵאשִׁינִים" (תהלים טז, ח) מבקשים מהקב"ה שישכח לנו את העוונות הראשונים שחטאנו בחיים, כי אם העוונות הראשונים

יורדים אז כל העוונות אחרי כן אין להם בסיס על מה להיות.

העוונות הראשונים שהאדם עשה, הם המשקל והאדמה שעליהם נבנים כל העוונות האחרים שהאדם עושה. אם כך העוון הראשון שהאדם עשה זה חטא עץ הדעת אחרי שהקב"ה אמר לו שלא לאכול מעץ הדעת. והתורה אומרת שאדם אכל בגלל "וְכִי תֵאָוֶה הוּא לְעֵינַיִם" (בראשית ג, 1) בגלל תאוה אדם אכל מהעץ והביא חורבן שאין לו שני.

אם כך בערב יום כיפור שזה זמן הכפרה, הזמן שהאדם חוזר בתשובה, האדם צריך ללכת ולאכול הרבה אבל לאכול לשם שמיים. ברגע שהאדם אוכל את האכילה בערב יום כיפור לשם שמיים, הוא גורם שאותה אכילה תהיה תיקון על מה שאדם הראשון אכל בשביל תאוה, אותה אכילה שאכל אדם הראשון והביאה חורבן לעולם.

בערב כיפור אדם צריך לאכול לשם שמיים, אדם יאמר אני אוכל כדי שיהיה לי כוח לצום, אני אוכל כדי שיהיה לי כוח לעבודתו יתברך. האדם צריך לאכול לא בשביל תאוה, כמו אדם שרואה אוכל ברחוב ואומר עכשיו אני אוכל את זה, לא. אלא לשם שמיים שיהיה לו כוח לצום ושאוכל כדי שיהיה לו כוח לעבודתו יתברך, ללמוד תורה ולקיים מצוות.

אדם שמכוון ככה באכילתו ערב יום כיפור, עליו אומרת הגמרא (ברכות ח:) כל האוכל ושותה בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאילו מתענה תשיעי ועשירי, כי האכילה בתשיעי היא תיקון על החטא הראשון שאדם חטא ואכל מעץ הדעת. התיקון על החטא הראשון תאוה של אכילה, היא על ידי שהאדם אוכל לא בתאוה וזה כמו שצם בתשיעי ובעשירי.

כוח השפעת קדושה מיום הכיפורים לכלל החיים

התורה הקדושה אומרת (ויקרא טז, יא) "וְהִקְרִיב אֶהָרֶן אֶת פֶּרֶךְ הַחֲטָאִת אֲשֶׁר לוֹ וְכֹפֶר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ.. וְלָקַח מִדָּם הַפָּר וְהִזָּה בְּאֶצְבָּעוֹ עַל פְּנֵי הַכַּפָּרֶת קִדְמָה וְלִפְנֵי הַכַּפָּרֶת יִזָּה שִׁבְעַת פְּעָמִים מִן הַדָּם בְּאֶצְבָּעוֹ". וכך אנו אומרים בתפילה של יום הכיפורים שכהן גדול היה מזה אחת למעלה ושבע למטה. צריך להבין מה הפירוש אחת למעלה ושבע למטה, למה ההזאה הזו וההקרבה של יום הכיפורים הייתה שונה מכל השנה כולה?

אלא אפשר לפרש ולומר כמה פירושים על הדבר, פירוש אחד שאפשר לומר שאחת למעלה זה יום הכיפורים שהוא יום מקודש ביותר והעבודה של יום הכיפורים היא עבודה מרוממת וחזקה ביותר וככל שהאדם בקדושה וטהרה ביום הכיפורים, זה משפיע על כל שאר הימים של השבוע. אחת למעלה אם יום

הכיפורים הוא קדוש ולמעלה ברוממות הנפש וקדושה גדולה, אז שבעה למטה שבעה ימי השבוע של כל השנה מתקדשים ומטהרים בכוח של האחת למעלה של יום הכיפורים. ליום הכיפורים יש משמעות גדולה להשפיע על כל ימות השבוע של כל השנה כולה, אם האחת למעלה בקדושה וברוממות הנפש גדולה.

ועוד אפשר לבאר ולומר, אחת למעלה זה יצר הטוב ושבעה למטה זה השבע שמות של יצר הרע כמו שמובא בגמרא (סוכה נב.). אם אדם מקדש את היצר הטוב חזק, אז שבע למטה שבע השמות ושבע הכוחות של היצר הרע נחלשים בפני האדם.

לכן הימים האלה הם ימים קדושים ביותר של זיכור וטהרת הנפש, מתי שהאדם מקדש את האחד שיהיה למעלה, את יום הכיפורים ואת יצר הטוב ועובד על עצמו לזכר אותו ולחזק אותו, אז הוא שולט על השבע למטה על שבעה ימות השבוע ועל שבעה השמות והכוחות של היצר.

ועוד אולי אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, ידוע שהמספר שבע זה טבע ומעל שבע זה מעל הטבע, אם כך ברגע שהאדם אחד למעלה ומקדש את עצמו בקדושה גדולה, אז שבע למטה שבעה ימות השבוע נמצאים ברוממות גדולה, בזכות האחת למעלה שמשפיעה עליהם שנהיים מעל המזל ואין אצלו כלום בדרך הטבע, אלא הכל אצלו מעל הטבע כי הוא מקודש באחת למעלה עם הקב"ה בקדושה גדולה.

העבודה של האדם ביום כיפור היא לכפר על עוונותיו ולהשלים את המצוות הלא שלמות שעשה

יש יסוד גדול שכל אדם צריך להכניס חזק בנפש שלו ערב יום כיפור, אנשים חושבים שאדם עשה עבירות ויום כיפור זה זמן כפרת עוונות. אבל אדם צריך לדעת שיום כיפור זה לא רק זמן לכפר על עוונות, אלא זה זמן להשלים את המצוות הלא שלימות שעשינו, שיהיו מושלמות. מצוה שלא מושלמת, החוסר הזה נהיה בו בעיה.

צריך לדעת יסוד גדול, כל דבר שלא שלם יש בו בעיה. יותר טוב שלא יהיה כלום מאשר שיהיה דבר שלא שלם. יכול להיות שאדם אומר שעכשיו לא יכול לעשות הכל והוא מתחיל לאט לאט, זה גם טוב. אבל אם זה או לעשות חסר או כלום, עדיף לא לעשות כלום. ודאי להתחיל זה טוב, אדם לדוגמא שאומר שלא יכול לבנות את כל הבניין ואומר שיבנה קומה ומחר יבנה עוד קומה ועוד קומה זה בסדר.

אבל אדם שאומר אני מלכתחילה בונה רק קומה וחצי ומשאיר חצי קומה שבורה, החצי קומה השבורה היא הצרה הגדולה. אם יש תפוח שלם הזמן שיקח לו להרקיב יהיה בערך חודש, אבל תפוח שקצת נגסו בו או חתכו ממנו חתיכה תוך שלושה ימים התפוח ירקיב.

דבר שלא שלם מתקלקל מהר, יותר טוב כלום מאשר לא שלם, דבר עם חוסר זה בעיה גדולה יותר.

כך גם יום כיפור, ביום כיפור יש שתי עבודות, עבודה אחת היא כפרת עוונות על הדברים שהאדם עשה. עבודה שניה של יום כיפור זה על המצוות שהאדם עשה ולא בשלימות ופגומות. לכן גם לוקחים ביום כיפור את שני השעירים שאחד הולך קרבן לקב"ה והשני לעזאזל, שאדם היה לוקח להר ומגלגל אותו כנגד העבירות שהאדם עשה. נבוא ונשאל מילא שעיר אחד לעזאזל זה מובן, אבל למה צריך להקריב קרבן להשם מה העניין בקרבן להשם? ועוד השעירים היו חייבים להיות שניהם באותו גודל, באותו שווי, באותו גיל, שיהיו שניהם שווים אחד לשני בדיוק, אם כך מדוע צריך לקחת אחד להשם ואחד לעזאזל?

אלא התשובה היא כך, אחד לעזאזל כנגד העבירות שעשינו ואחד להשם כנגד המצוות הלא שלימות שעשינו, להשלים אותם. וכך הבאנו דקדוק מהפסוק "ממרים הייתם עם ה' מיום דעתי אתכם" (דברים ט, כד) התורה הקדושה לא אומרת שהיינו רק רשעים ממרים הייתם אלא התורה אומרת עם ה', שהיינו עם השם אבל לא בשלימות, היינו פגומים עם השם. אדם צריך להיות בשלימות עם השם, לא פגום. אם אדם עושה דבר פגום עם השם, הוא עושה נזק גדול לעצמו.

אדם צריך להיות שלם עם השם ולעשות את הדברים בשלימות, יותר טוב שהאדם יעשה קצת בשלימות מאשר שיעשה הרבה לחצאים ולרבעים. כך גם רואים בשלמה המלך אומר (קהלת ז, כ) "כִּי אָדָם אֵין צָדִיק בְּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יִחָטָא" יעשה טוב אבל הוא יחטא, יש שם איזה פגם.

התיקון של יום כיפור הוא לתקן שני דברים, את העבירות שעשינו ודבר שני את המצוות שעשינו לא שלימות. זו העבודה שלנו ביום כיפור לעשות כפרת עוונות על העבירות ודבר שני לתקן את הדברים הלא שלימים שעשינו, קראנו תהלים לא מושלם לתקן את זה. למדנו תורה לא בשלימות, לתקן את זה. עשינו צדקה לא בשלימות, לתקן את זה. העבודה של הימים האלה לתקן את הדברים שהאדם עשה לא בשלימות.

אסור לאדם להיכנס למצב של יאוש

בחיים

ביום כיפור אנו קוראים את מגילת יונה, יונה בן אמיטי היה נביא והקב"ה שולח אותו לעיר נינוה שהייתה עיר של גוים, שיגיד להם שהקב"ה עומד להחריב את העיר כי עלתה רעתם לפני השם, עשו הרבה עבירות ולכן השם רוצה להחריב את נינוה. אמר יונה אם אני אעשה את זה, יהיה קטרוג על עם ישראל שהנה הם לא חוזרים בתשובה, הגויים ראו וכן חזרו בתשובה, לא רצה

לעשות את זה כדי לא לגרום לקטרוג והחליט לברוח לקב"ה, הלך יונה לנמל של יפו ועלה לאוניה.

האוניה התחילה להפליג, כשהגיעה ללב ים פתאום קמה רוח סערה והאוניה עמדה להישבר ולטבוע. עמד רב החובל ואמר לכל אחד להתפלל לאלוקים שלו, אחד התפלל לשמש, אחר התפלל לכוכבים, כל אחד התפלל למשהו אחר ורק יונה ירד לבטן האוניה לישון. העיר רב החובל את יונה שיתפלל גם הוא ועשו גורל בגלל מי הסערה, יונה יצא בגורל ואמר להם שיזרקו אותו לים ותפסיק הסערה והאוניה תינצל.

זרקו את יונה לים, הקב"ה עשה נס ושלח דג שיבלע את יונה. יונה היה בתוך מעי הדג כמה זמן, שום דבר לא הפריע לו והיה לו נוח שם. הקב"ה ראה שיונה לא מתפלל לצאת משם ולא רוצה לחזור בתשובה, שלח הקב"ה את הדג שיפלוט את יונה בתוך פה של דגה. לדגה הזו היו הרבה דגים קטנים שהפריעו ליונה והמדרש מספר שהדגה הזו עברה דרך ים סוף ואז יונה התחיל לבכות לקב"ה וחזר בתשובה, הלך לניווה למסור להם את הנבואה והשם סלח לו, זה מה שקוראים ביום כיפור.

עלתה לנו קושיה חזקה למה קוראים רק את ההפטרה הזו ביום כיפור, למה לא קוראים הפטרה אחרת ומה העומק בכל הסיפור של יונה?

אז תירצנו ואמרנו, שלפעמים אדם מגיע למצב של כמו יאוש ואומר שלא אכפת לו מכלום. אומרים לו לחזור בתשובה, הוא שואל מה הקב"ה ישמע את התשובה שלי כמה רע כבר עשיתי, הוא הולך לבית כנסת עם כולם, כולם מתפללים הוא גם מתפלל אבל הוא לא חלק מזה, לא חי ומרגיש את זה. הוא מגיע למצב שהוא אומר מה כבר יכול להיות, מה אלוקים כבר יעשה לי אחרי שעשיתי את הכל, אני ממשיך הלאה וחי את החיים שלי.

יונה הגיע למצב כזה של כמין יאוש שאמר כבר מה שלא יהיה כך יהיה, מה עשה הקב"ה ליונה הביא לו רוח סערה. אותו דבר בן אדם, הגיע למצב כזה שלא אכפת לו מכלום, הקב"ה מביא לו רוח סערה בים שהחיים שלו פתאום מתחילים לסעור. אדם חי חיים רגועים, פתאום מתחילות לו בעיות בבית, מחלות והים סוער. עדיין לא מתעורר, זורקים אותו לתוך הים והוא נופל לתוך הים. בתוך הים לא מתעורר, בולע אותו דג. בתוך הים לא מתעורר, הדג פולט אותו לתוך דגה ומתחילות להיות הרבה בעיות סביבו. לא מתעורר, השם לוקח אותו ליד ים סוף ששם בני ישראל לא התייאשו והקב"ה קרע להם את הים ורק אז הוא מתעורר.

אותו דבר בן אדם, אסור לאדם להיכנס לחיים שהוא אומר כבר מה יכול לקרות לי ואיך זה יכול להיות לי, מה שיהיה איתי יהיה, שנכנס למין יאוש כזה, הוא לא

מיואש אבל הוא אומר מה שיהיה יהיה, השם יעניש שיעניש, שנה שעברה לא נענשתי, הנה לא נענשתי שנה שעברה אז גם השנה לא איענש, בלבולים שהיצר הרע מבלבל את האדם זה המצב הכי מסוכן. לכן את ההפטרה הזו קוראים ביום כיפור בשעת המנחה שזו השעה הגדולה והמיוחדת שכל שערי שמיים פתוחים, להראות לאדם שלא להגיע למצב הזה ולהכניס את עצמו בתוכו.

קבלה ליום הכיפורים - להיות אמיתיים

אנשים שואלים אותנו ערב יום כיפור, הרב איזו קבלה טובה כדאי לקבל ולעשות?

אז הקבלה שכל אחד יקבל, שיהיה כמו שעליו להיות. מה שעשה טוב עד עכשיו להמשיך בטוב ומה שעשה רע ישתדל לתקן את זה אבל לא לערוב את הטוב והרע ביחד. מי שחושב שעושה מסחר על התורה או משחק על הקב"ה, מי שחושב שהקב"ה פספס פה או פספס שם, לא ראה מה שהאדם עושה, הוא טועה טעות חמורה. הקב"ה שופט כל הארץ ושופט את האדם על כל נקודה קטנה שיש. אין נעלם מנגד עיניו של הקב"ה על הכל יביא אלוקים במשפט.

ב"ה כולנו מניחים תפילין, כולנו מתפללים, כולנו שומרי שבת מי פחות ומי יותר, כולנו עושי צדקה, איפה היה דור עם צדקה כמו שיש בדור הזה, אין דור כזה. לא

היה דור שהייתה בו תורה כמו הדור הזה, לא היה דור עם חסד כמו בדור הזה, לא היה דור עם כל מה שהיה בדור הזה, אבל בעיה אחת יש בדור הזה הערוב של הטוב והרע.

אם הייתה לאנשים קצת אמונה ולא היו חושבים שצריך לערבב את הטוב והרע ביחד היה המשיח בא. מיליוני אנשים עשו סליחות, אין יהודים שלא שומרים כיפור אולי בודדים פה ושם. כמה צדקות יהודים נתנו השנה והורידו מהאוכל שלהם, אוכלים פחות ונותנים צדקה, אנשים עוזרים אחד לשני ועושים אחד בשביל השני. אבל דבר אחד עם ישראל נכשל בו, מערבבים את הטוב והרע. הטוב זה טוב והרע זה רע, החורבן של האדם זה שהוא מערבב את הטוב והרע ביחד.

אנחנו יושבים כמה ימים וחושבים מה נקבל עלינו כל קהילת קודש "שובה ישראל", שובה ישראל זה עולם ומלואו, יש מאות אלפים שחיים את התורות והדרך של שובה ישראל, והקבלה שהאדם צריך לקבל עכשיו ערב יום כיפור היא לא לערבב בין הטוב והרע ביחד. הערוב של הטוב והרע ביחד גרמו שבית ראשון ושני נחרבו ואפילו שהקב"ה נתן לנו סימנים שנתעורר, לא התעוררנו והקב"ה החריב את הבית אחרי ארבעים שנה והקב"ה החריב את הבית והמשיך את החורבן שנה אחרי שנה, אלפיים וכמה שנים רק בגלל שערבבנו את הטוב והרע ביחד.

אדם למד תורה, טוב, שילמד אותה לשם שמיים, הוא כבר לא לשם שמיים שיצא וילך לטייל. אדם עשה חסד שיהיה לשם שמיים, ברגע שהוא מתחיל לערבב את זה שיפסיק לא צריך. אדם שרוצה להיות עשיר שילך לעבוד, אדם שרוצה להיות צדיק שילך ללמוד תורה, לא לערבב בין הטוב והרע יחד.

היה צדיק גדול שאמר לתלמידים שלו שיקבלו על עצמם קבלה אחת להיות אמיתיים ולא להגיד אף דבר של שקר, לעשות הכל באמת הגדולה ביותר שיש בעולם, הסכימו התלמידים. אחרי כמה חודשים אותו רב חלה והיה נאנח וצועק מכאבים, פתאום התחיל לבכות. שאלו אותו התלמידים למה הוא בוכה והוא ענה להם שהוא נאנח ואומר איי יותר ממה שכואב לו, האנחה שהוא אומר יותר חזק ממה שבאמת כואב לו, להיות עם אמת זה להיות אמיתי בהכל.

האדם צריך להכניע את ליבו ולהתפלל לקב"ה עוד לפני שתבוא הבעיה

אנשים חושבים שכל יום זה עוד כיפור, עוד שבת, עוד שנה אבל צריך לדעת שכל יום זה עולם אחר, כל מצוה זה עולם אחר. אדם הניח תפילין ההנחת תפילין של אתמול זו לא ההנחת תפילין של היום, השבת של אתמול זו לא השבת של היום, כל מצוה היא עולם

לכשעצמו. היום כיפור של השנה זה עולם אחר ומציאות אחרת, אחרי הרבה יסורים והרבה יראת שמיים. נכנסים ליום כיפור עם יראת שמיים, פשטות וענווה, כמה תורה יש בשובה ישראל, נכנסים ליום כיפור עם הכנעת הלב גדולה ביותר אחרי שנים של יסורים ועוגמת נפש. אם נבוא ונשאל את עצמנו בשורה האחרונה מה יצא מכל השנים האלו?

יצא שאדם צריך להכניע את ליבו ולדעת יסוד גדול, אדם צריך להיות מוכן להכל בחיים, אין בחיים דבר שאדם יכול לתכנן אותו, אדם לא יכול לתכנן מה יעשה בעוד דקה, אדם לא יכול לתכנן מה יעשה מחר ובוודאי שלא בעוד שבוע, אדם לא יכול לתכנן כלום בחיים. אדם יכול לבנות את התוכניות שלו ולקב"ה יש את התוכניות שלו. האדם יכול לחשוב מה שרוצה אבל הוא צריך להיות עם אמונה ובטחון בהשם, פשטות וענווה.

כל הזמן אדם צריך להקדים תפילה לכל צרה שלא תבוא, מתי שיש לאדם צרה ואז הוא מתפלל זה קשה. אבל לפני שיש לאדם צרה ובעיה אז הוא צריך להתחיל להתפלל לקב"ה. הבעיה אצל האנשים שהם טועים טעות חמורה וחיים את החיים שלהם, שמחים ונהנים, עושים מה שרוצים ושוכחים את האמת, שוכחים את התורה ואת הקב"ה. מתי שיש להם בעיה, אז הם באים לקב"ה שיעזור להם ויתן להם ואז מתחילים, זו לא גדולה. מתי שהאדם בתוך הבעיה אז קשה לו לצאת

מהבעיה, אדם צריך להתקרב לקב"ה לפני שיש לו בעיה, אחרי שיש לו בעיה זה יותר קשה.

אדם צריך לסדר את החיים שלו לפי התורה הקדושה, איך שהקב"ה ציוה אותנו ונתן לנו את הכללים של החיים. אם אדם הולך לפי הכללים של החיים, החיים שלו יהיו טובים ואם יש פתאום בעיה זה מהקב"ה, כי או שזה עונש על דבר שהקב"ה מכפר לאדם בעולם הזה או שזה דבר של גלגולים קודמים שהאדם חייב לתקן ולעבור את זה.

ברגע שהאדם עובר דבר שהקב"ה נתן לו לעבור הוא צריך להיות שמח, כי אם זה עונש אז הוא שילם את העונש שצריך לשלם. אם זה גלגול, הוא פטר את הגלגול ממה שהיה צריך לעבור. אבל האדם צריך להיות מוכן בנפש שלו הכנה גדולה ביותר לכל מה שהקב"ה נותן לו ומה שהקב"ה עומד להעמיד אותו בנסיונות, להיות מוכן לכל דבר. האדם צריך להשליך על הקב"ה, ולא לשבת להצטער ולבכות, מתי שהאדם עושה כך **"הַשְׁלֵךְ עַל ה' יְהִיבְךָ וְהוּא יְכַלְכְּלֶךָ"** (תהלים נה, כג).

תשובה רק בין אדם לקב"ה היא חצי תשובה חייב לשוב גם בין אדם לחבירו

"כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי ה' תְּטַהְרוּ" (ויקרא טז, ל)

ובמשנה (יומא ח, ט) **אֵת זו דְרַשׁ רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי ה' תְּטַהְרוּ עֲבֵרוֹת שְׂבִין אָדָם**

למקום, יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם לחברו, אין יום הכפורים מכפר עד שירצה את חברו. אמר רבי עקיבא אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין ומי מטהר אתכם? אביכם שבשמים, שנאמר (יחזקאל לו, כה) "וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וְטָהַרְתֶּם" ואומר (ירמיהו יז, יג) "מִקּוֹה יִשְׂרָאֵל ה'", מה מקוה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל.

והנה מור זקננו רבנו יאשיהו פינטו הרי"ף דעין יעקב זצוק"ל ביאר ואמר יסוד עצום, שחייב להיות מול עינינו בימים קדושים אלו, שכל ענייני בין אדם לחבירו מעכבים את התשובה גם של בין אדם למקום.

ונבאר את דבריו הקדושים, ישנו אדם שעובד על עצמו ימים רבים ומקפיד לעשות תשובה על כל מה שחטא ופשע בבין אדם למקום וכל חטאיו שחטא כלפי שמיים, צם ועשה תשובה והכניע את ליבו ועשה כל אשר ציוותה אותנו התורה לעשות בעניין תשובה של בין אדם למקום, והוא נמצא במקום גבוה, של בעל תשובה מושלם בכל ענייני בין אדם למקום. אבל אותו אדם לא שב ולא תיקן את מעשיו שעשה ופגע וקלקל בבין אדם לחבירו, ושם נמצא הוא מלא בטענות והצדקות שכל מעשיו שלמים ואינו אשם וחבירו פגע בו, וחבירו הזיק לו, והצדק איתו.

והנה מגיע הוא ליום הכיפורים שלם, בכל ענייני בין אדם למקום, אך בענייני בין אדם לחבירו, נשאר פתוח עם צער, מחלוקת, חוסר שלמות וחוסר רגיעה עם

חבירו, עם בני משפחתו. מור זקננו הרי"ף דעין יעקב זצוק"ל פוסק שזה לעיכובא והקב"ה לוקח את כל מעשיו ותשובתו של בין אדם למקום, ולא מקבל את תשובתו, וכל התשובה עומדת בלי להתקבל בשמיים, תלויה בין שמיים לארץ, עד שירצה את חבירו.

ופה לומדים שאין חצי תשובה ואין תשובה בינו לבין הקב"ה לבד, חייב תשובה גם של חבירו, ותשובה להקב"ה בלבד לא עולה ונשארת למטה. וכך יכול להיות אדם שעמל וטרח וצם ועשה סיגופים וכו' אך ביום הכיפורים, כלום לא יעלה לפני הקב"ה עד שירצה את חבירו.

ולכן בשעות והימים האחרונים שנשארו לנו ליום הדין, צריכים מיד בזריזות גדולה לרוץ ולתקן מהר את כל אשר חטא, פשע, ברצון או לא ברצון כנגד חבירו וכנגד בני ביתו, ואם לא תיקן כל זאת, כל עבודתו יורדת לטמיון. ולכן בזריזות גדולה, השעות האלו הם שעות של בין אדם לחבירו, ולא ידח ממנו נדח, שכל עמלו וטרחתו בימים קדושים אלו, ירדו לשווא ולא יהיה כטובל ושרץ בידו.

ולכן אין מזרזים אלא למזרזים ויניח האדם את כל ענייני הכבוד והמחשבות השרק, ויחשוב על חייו ועל חיי בני ביתו, כי תשובה של בין אדם לחבירו מעכבת את תשובתו לבין אדם למקום, וכך נחדד ונחזק מול עינינו שעשרת הדברות בנויות מעשרה דברות, חמישה מצד אחד בין אדם למקום, וחמישה מצד שני בין אדם

לחבירו. ואת עשרת הדברות אפשר לראות ולכבד רק כמקשה אחת וכדבר אחד, ולכן גם מי שנפגע ופגוע מחבירו יהיה קל להתרצות, ויתרצה וימחל ויסלח לכל מי שפשע כנגדו, ונכנס ליום הנורא בקדושה וטהרה ושמחה, ובאהבה מרובה.

ובחיתום הדברים מעומק הלב, מבקשים אנו מכל בני קהילתנו בשעות שנותרו ליום הדין, לעשות חשבון נפש עמוק, על בין אדם לחבירו ולהתפייס עם כולם, כולנו לשם שמיים מתכוונים ורוצים, נקבל קבלות חזקות לשנה הבאה לטובה להיזהר בכבוד חברינו, ולראות את מעלת חברינו ולא חסרונם. להיזהר זהירות קשה וחמורה בממון חברינו ובממון של הקדש, שחומרתי חמורה ביותר והוא שורש פורענות למי שחי בממון זה חיי הפקר, וכך נזכה למקוה ישראל ה' ונזכה לחמלה וחינה מהבורא ביום הנורא, יום הכיפורים.

בהכנעה גמורה ובפחד ואימה,
יאשיהו יוסף.

**יום הכיפורים הוא כגל גדול שנופל על
האדם ומטהר אותו גם מבלי שהכין
עצמו לכך**

**גַּל שֶׁנִּתְלַשׁ וּבו אַרְבַּעִים סָאָה וְנָפַל עַל הָאָדָם וְעַל
הַכְּלָיִם, טְהוֹרִים (מקוואות ה, ו).**

הוגמרא מפרשת (חגיגה יט.) דגם בלא נתכוון כלל להיטהר ולא הוחזר עצמו, טהור לחולין. הרי לנו דמקווה

מטהר, גם אם נפל למקווה בבלי דעת ובלי הכנה, מכל מקום הוא נטהר. כמו כן מקווה ישראל, גם אם נופלין להיום הזה בלי הכנה, שלא הכין עצמו כראוי, אף על פי כן עיצומו של יום מכפר עליו ואם מקשר עצמו לה' כעת, הקב"ה מטהר את ישראל.

הנה דברים אלו בעלי משמעות וכוח עצום בחיי בן ישראל, דהנה בצורה הנהוגה והמקובלת בעולם, אדם שיש לו בעיה עם חברו, בכדי שחבירו יסלח לו ויכפר לו על מה שפגע והזיק לחבירו, צריך האדם לפחות להסביר את מעשיו ולהתנצל על אשר פגם וקלקל ובלי לדבר לא מתפייסים ולא מסתדרים.

ופה מלמדת אותנו התורה יסוד גדול, שיש כוח למקווה לטהר כלים או לטהר את האדם גם בלי כוונה. גל גדול של מים שבו הכמות המספקת למקווה שהתנתק מהמים ונפל על האדם או על הכלים, האדם, הכלים טהורים, גם אם לא חשב ולא התכוון. כך עצם יום הכיפורים הוא כגל גדול של אור, של רוחניות, של טוהר גדול הבא על האדם, ועצם היום מטהר ומצרף ומקדש את האדם.

אבל עלינו לדעת שגם לטהר ולצירוף של יום הקדוש, יום הכפורים, יש שלבים ויש מדרגות. וכך אפשר לדקדק מן הפסוק "כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם" (ויקרא טז, ל) זו טהרת עצם קדושת היום,

גל של מים שמטהר את האדם כמקווה, אפילו שהאדם לא היה מוכן והגל נפל על האדם. אך בכדי להמשיך ולעלות ולהתעלות ולהשיג מדרגות גדולות, צריך כל אדם להמשיך ולעבוד על עצמו ולטהר את עצמו, איש איש על פי מעשיו וזה "לפני ה' תטהרו" והעבודה הזאת ביד האדם, לעבוד על עצמו וכל אחד יודע את צרת נפשו ומה החסרונות והפגמים שלו.

וכך דקדקו רבותינו על הפסוק (במדבר יד, כ) "וַיֹּאמֶר ה' סְלַחְתִּי כְּדַבְרְךָ" פירוש, שהסליחה מהקב"ה לכל אדם משתנית כדבריו, שזה כמצבו ואדם יודע צרת נפשו והריחוק מאבינו שבשמיים. אם כן על כל יהודי לדעת שהכוח העצום של יום הכיפורים הוא לטהר את נפש האדם, אך הטוהר הזה הוא כללי כמקווה גם אם לא התכוון. אך אחרי הטוהר של עצם יום הכיפורים, נכנס האדם לשלבים ושכבות בנפש, שצריך להתחיל לקלף ולטהר את עצמו.

מסירות נפש - עצה לקצר השלבים בהשגת השגות גבוהות

חושבים אנו עצה לנפשנו בערב יום הקדוש, יום הכיפורים, איך אפשר לקצר השלבים ולהשיג השגות גבוהות בקוצר זמן אשר נמצאים אנו בערב יום הגדול, והנה התוספות (רי"ה יא. ד"ה אלא) מביא ואומר שביום

הכפורים עקד אברהם אבינו את יצחק בנו על גבי המזבח ומאז נטבע בליבות ישראל ענין מסירות הנפש. אם כך בעצם היום הזה, ובאוויר של היום כלול אויר וכוח של מסירות נפש וידוע שאין כוח ואין דבר שיכול לעמוד ליד מסירות נפש.

מסירות נפש פורצת כל גדר ומכניעה כל מעצור העומד לפני האדם, ולכן כאשר האדם עומד ביום הזה, יום הקדוש והנורא ודוחק את כל המחשבות הריקות לצד ומצייר בנפשו מסירות נפש ומדבק בנפשו בכוח המסירות נפש, שאין התעלות הנפש ושמחת הרוממות יותר משמחה והרגשה שהאדם מרגיש שמוסר את נפשו, אלו רגעים נשגבים והרגשה נשגבה להגיע למציאות של מסירות נפש. בכוח הדבקות והציור שמצייר שמוסר את נפשו, מביא האדם את עצמו לשלב שני של טהרת הנפש, אחרי טהרת עיצומו של יום הכפורים, שהוא כמקווה שבא בגל בלי כוונה.

המציאות של מסירות נפש, במחשבה, בקבלה, בציור, בנפש, שוברת את כל המסכים המבדילים בין האדם לבין בורא עולם, ולכן עלינו להיכנס בנפש מערב יום הכיפורים לחיזוק גדול של כל עניין של מסירות נפש, כל קבלה שיקבל על עצמו כל דבר טוב שאפשר, ימסור את נפשו ויקבל בשמחה מרובה.

ונשתדל לעבוד על עצמנו ולתקן בנפשנו מגרעה קשה שהתפשטה בשנים האלו בעולם, שהאדם איבד

את ההבנה מה זו מסירות נפש וכל מה שעושה לעצמו ולביתו נכנס אצל האדם בגדר של מסירות נפש, וגם על אכילתו והנאותיו קורא הוא בשם מסירות נפש וכך מאבד הוא את אחד מהיסודות שהצילו את עם ישראל בכל הזמנים וזו היא מסירות נפש אמיתית.

הקב"ה יטהר אותנו מכל חטאינו ויגן ויסלח ויראה בעוונותינו ובצרת נפשינו ובחוסר הבנתנו לעיצומו של היום, ונזכה להארה ולהבנה ולרחמים מרובים מבעל הרחמים.

בחדת קודש,
יאשיהו יוסף.

— • —